

**Saradnja u nastavi i učenju:
Put od konstruktivističke utopije do generators uspešne prakse i nazad**

Voditeljka: Dragica Pavlović Babić (Odeljenje za psihologiju, Filozofski fakultet, Univerzitet u Beogradu)

Panelisti: dr Ljubica Jelenković (Zemunska gimnazija, Beograd), Smiljana Jošić (Institut za pedagoška istraživanja, Beograd), Simonida Vukobrat (Gimnazija "Patrijarh Pavle", Beograd), Zorana Jolić Marjanović (Filozofski fakultet, Univerzitet u Beogradu), Tanja Ponjavić (Mašinska škola "Radoje Dakić", Beograd), Marija Crnojević (Farmaceutsko-fizioterapeutska škola, Beograd)

Savremena, iako ne nova, orijentacija obrazovne politike ka obrazovanju usmerenom na kompetencije afirmisala je konstruktivistički pristup učenju, kroz vršnjačku saradnju, razmenu i promišljanje, odnosno kolaborativno formulisanje rešenja i zaključaka. Od učenika se očekuje da bude aktivan, da ima razvijen smisao za saradnju i da ume da iznese i obrazloži svoje stanovište, a od nastavnika da bude osetljiv na ove kompetencije i da ih podržava primerenim metodama rada. Zahvaljujući javnim politikama i zakonskim rešenjima, u Srbiji je projektna nastava postala obavezni deo programa nastave i učenja u osnovnom i srednjem obrazovanju i primenjuje se na posebnim časovima. Istovremeno, za nastavnike je u ponudi više programa stručnog usavršavanja koji su orijentisani ka razvijanju kompetencija za rad u timu i kooperativno učenje. U okviru ovog okruglog stola, pokušaćemo da dođemo do odgovora na niz pitanja koja se tiču realizacije pomenutih programskih rešenja i promena u školskoj praksi. Između ostalih, osvrnućemo se na sledeća pitanja:

Da li je saradnički orijentisana nastava efikasnija od tradicionalne, a ako jeste u kojim aspektima je to najočiglednije? Koji su osnovni mehanizmi da se obezbedi raspodela zadataka i odgovornosti koja je kognitivno i socijalno podsticajna? Na koje načine nastavnik podstiče nastavu orijentisanu na zajedničko rešavanje problema i izgradnju kapaciteta mladih za konstruktivnu interakciju, a onda i prati njenu realizaciju i osigurava pozitivne efekte takvog rada? Da li je moguće da zajedničko rešavanje problema ne produkuje očekivane efekte i šta bi mogli biti osnovni razlozi da jedan dobar scenario za zajednički rad učenika ne bude uspešno realizovan?

Za odgovorima na ova pitanja tragaće istraživači i stručni saradnici iz nekoliko odabranih srednjih škola, svi angažovani na zajedničkom projektu usmerenom na razvoj novog modela kolaborativnog rešavanja problema („The PEER model of collaborative problem solving“), čiji je krajnji cilj da unapredi kompetencije mladih srednjoškolskog uzrata za učešće u grupnom radu.